

„Flyt dig!“ skreg pigen mens Ziggy standsede brat op foran husets dør. Hun skubbede ham hårdt til side med albuen.

„Se så at komme indenfor! De er lige i hælene på os!“

Der lød et brag, og en masse træsplinter fløj om ørerne på dem da en økse hamrede ind i døren lige til venstre for Ziggys hoved.

„Se selv!“ råbte pigen lige ind i hovedet på Ziggy. „Kom nu!“

Ziggy tøvede et øjeblik. Pigen maste sig forbi ham og slog døren op, og så greb hun ham i armen og halede ham indenfor.

„Sæt bjælken på tværs,“ kommanderede hun mens hendes klare, blå øjne skød lyn af utålmodighed, „og hjælp mig så med bedstefar.“

Ziggy så sig hjælpeløst omkring. Hvad for en bjælke? På tværs af hvad?

Pigen stod ved ildstedet midt i rummet og hjalp en gammel mand på benene. Hun kastede et blik op på Ziggy. „Dér!“ skingrede hun og pegede på en træbjælke der stod op ad væggen ved siden af døren.

Ziggy løftede bjælken og skød den klodset på plads. Det var lige i sidste øjeblik. Der blev hamret løs på døren, og træplankerne begyndte at vibrere.

„Vi må skynde os, bedstefar.“ Pigen talte hurtigt, men i et

lidt mere venligt tonefald end før. „Vi bliver angrebet, og vi må flygte.“

Den gamle mands stemme var kun en hvisken. „Ja, men hvorhen, mit barn?“

Ziggy nikkede. Han holdt helt klart med bedstefaren. Hvor i alverden skulle de flygte hen?

Det var næsten som om pigen havde læst Ziggys tanker, for hun kiggede på ham. „Du går forrest,“ sagde hun. „Luk op ud til svinestien.“

„Svinestien?“ Ziggy gloede dumt på hende. „Hvordan kommer man ud til svinestien?“ spurgte han.

Ziggy ville have forsvoret at hun kunne råbe endnu højere end før, men hendes stemme steg til uanede højder da hun råbte:

„Nu har jeg aldrig! En svinehyrde der ikke ved hvor svinestien er? Det er *den* vej!“ Hun havde taget sin bedstefars arm omkring sine skuldre og prøvede at støtte ham mens de humpede hen over gulvet.

„Svinehyrde?“ råbte Ziggy. „Mig som *svinehyrde*? Du kan tro nej!“ Han lagde armene over kors. „Jeg *nægter* at være svinehyrde!“

„Hvad?“ Pigen stirrede på ham.

Nå, det fik hende alligevel til at klappe i et øjeblik, tænkte Ziggy. Og det gav ham en chance for at tænke sig lidt om. Han kunne ikke fordrage denne her slags drømme hvor det hele gik stille og roligt – og pludselig blev det rigtig ubehageligt, uden at man kunne stille noget op. Men sådan skulle det ikke gå denne gang, det skulle han nok sørge for. Han havde nemlig erfaring med at få drømme til

at blive sådan som *han* ville have. Det eneste der skulle til, var en smule viljestyrke og koncentration. Ziggy rystede bestemt på hovedet. „Jeg vil *ikke* være svinehyrde,“ sagde han.

„Men du *er* jo svinehyrde,“ sagde pigen. „Du er svinehyrden Ziggy.“

„Nå så det mener du?“ sagde Ziggy. „Og så er du en prinsesse, eller hvad?“

„Øh ... ja. Jeg er Hilde, angelsaksisk prinsesse, af kong Edgars æt.“ Pigen så helt forvirret ud. „Men dette ved du jo.“

„Ha!“ sagde Ziggy. „Typisk! Du skal være prinsesse, og jeg må nøjes med at være svinehyrde. Ikke tale om.“ Han rystede på hovedet. Han ville ikke give sig. Det var absolut ikke med i hans drømmeplan at han skulle være svinehyrde. Da Ziggy var kommet ind i denne vikingedrøm, havde han med det samme besluttet at han skulle have en vigtig rolle. Han ville marchere med den engelske kong Eadred mod Stainmore hvor de ville kæmpe mod vikingerne og prøve at fordrive dem fra egnen. Men netop som drømmen var kommet i gang, havde Ziggy fået en ny idé. Han var kommet til at tænke på at det måske ville være lidt mere spændende at være viking, eller i det mindste være til stede under et af vikingernes plyndringstogter. Og aldrig så snart havde han tænkt tanken til ende, før han pludselig løb gennem gyder og smøger i en eller anden gammeldags by sammen med hende pigen.

Ziggy så sig omkring. Det havde absolut ikke været hans mening at han skulle forfølges af blodtørstige barbarer og ende i en ussel rønne sammen med en gammel mand og

en eller anden hidsig tøs der ville bestemme det hele. Denne her drøm var gået fuldstændig af sporet.

„Du er hvad du er,“ sagde Hilde. „En svinehyrde.“

„Niks,“ sagde Ziggy. „Ikke denne gang. Det her er *min* drøm, så jeg er det jeg har lyst til at være.“

„Din *drøm*,“ gentog Hilde vantro. „Tror du dette er en drøm?“

„Det er ikke nogen *almindelig* drøm,“ forklarede Ziggy. „Når man drømmer, plejer drømmen at være inde i ens hoved. Men på grund af det her,“ han viste hende sit lille stykke drømmesilke, „er det lige omvendt. Det er fra min drømmemesters drømmekappe. Ved hjælp af det kan jeg flytte mig selv *ind i min egen drøm*. Så nu øver jeg mig i at være drømmemester. Det er *min* drøm, og det betyder at det er *mig* der bestemmer hvad der sker ...“

Ziggy gik i stå. Han var lige kommet i tanker om at hans drømmemester havde sagt til ham at han ALDRIG måtte bytte rundt på personerne eller skifte handling midt i en drøm.

»Historier rummer en mægtig kraft,« havde den lille mand engang fortalt Ziggy. »Du må ikke pille ved dem, for så kan det ende helt katastrofalt. Se bare hvordan det gik med Titanic.«

»Jamen det skete da i virkeligheden,« havde Ziggy protesteret.

Drømmemesteren havde trukket på skuldrene. »Netop,« havde han sagt.

Heldigvis var dværgen her ikke nu, for så ville han bare have skældt Ziggy ud. Ved hjælp af sit eget lille stykke

drømmesilke klarede Ziggy sig helt fint på egen hånd. Hvad skulle han med den lille galsindede dværg og hans drømmekappe? Og ... hvis han nu bare kunne få fred for hende pigen et lille øjeblik ... hun havde allerede lukket munden op for at sige noget igen. Ziggy løftede hånden. „Vær stille,“ sagde han, „indtil jeg har fundet på hvad der nu skal ske.“

„Andre *har* allerede bestemt hvad der skal ske,“ råbte Hilde, og trådte et skridt frem og sparkede hårdt til tremmelågen der førte ud til baghaven. „Kom så og hjælp mig med min bedstefar.“

„Lige et øjeblik,“ sagde Ziggy. Han ville gøre hende opmærksom på, at vikingerne altså ikke var dumme, og at de nok allerede havde fundet på at løbe bag om huset, da han tav og snuste en gang. Der var en underlig, farlig lugt i luften, og så lød en knitrende lyd oven over hovedet på ham. Han så op.

„Åh, nej!“ kvækkede han.

Vikingerne havde fundet på en enklere måde at tvinge dem ud af huset på. Taget brændte.

„Taget brænder!“ skreg Ziggy.

„Ih, sikken overraskelse,“ sagde Hilde sarkastisk. „Hvem skulle dog have troet det? Det gør vikingerne mod hver eneste by langs hele kysten.“ Hun vendte sig om og stirrede på Ziggy. „Frygten har lammet din forstand, svinehyrde,“ sagde hun, „og jeg kan ikke både tage mig af dig og bedstefar. Så enten må du følge med os mens jeg prøver at få ham ned ad den sti der fører ned til floden, eller også ...“ hun kastede et blik op på taget og kiggede igen på Ziggy,

„... må du blive her og brænde op.“ Hun bøjede sig ned, kneb øjnene sammen og kiggede ud gennem den lave døråbning i den bageste væg.

Ziggy standsede op midt i rummet. „Nej,“ sagde han resolut til sig selv. „Jeg vil lave om på min drøm. Jeg skal bare lige koncentrere mig ordentligt.“ Han rynkede panden, lukkede øjnene og tænkte så det knagede. Det var dét her han var god til. Det sagde alle: hans lærer, hans venner, familien. Der var ikke meget andet han kunne gøre uden at falde over sine egne ben. Men han kunne finde ud af at opdigte historier. Hans bedstefar sagde altid til ham at han havde sådan en god fantasi. Og nu ville han bruge den til at finde på en scene der var bedre end denne her. Et øjeblik senere slog Ziggy øjnene op.

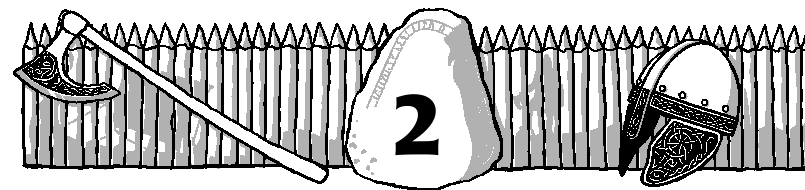
Hytten blev fyldt med tyk røg, og røde flammer slikkede hen ad loftsbjælkerne. Ziggy skulle lige til at lukke øjnene og prøve igen, da der lød et øredøvende brag, og døren ud til gyden blev splittet ad.

En høj, skægget viking med sværd og skjold stod i døråbningen. Han havde en hjelm på hovedet, en svær metalhjelm med kindplader og en lang, flad næseskinne i midten. To øjne med mord i blikket stirrede ud på Ziggy.

Vikingen hævede sit sværd, brølede et kampråb og sprang frem. I samme øjeblik faldt en af loftsbjælkerne ned over ham så han væltede, og gnisterne regnede ned over Ziggy.

Ziggy skreg og løb hen mod tremmelågen. Han løb ud gennem den og slog hovedet mod overliggeren.

„Avvv!!!“ skreg han.

„Avvv!!!“

Susan, Ziggys klasselærer, fór op fra sin plads forrest i bussen. Hun vendte sig og holdt den papirkugle frem som lige havde ramt hende i hovedet. „Hvem kastede med den her?“ spurgte hun vredt.

Hele vejen ned i bussen sad hendes elever og læste tegneserier, spiste slik og råbte de værste eder og forbandelser ad hinanden.

„A-hvad?“ sagde de to børn der sad tættest på hende.

Susan greb bussens mikrofon. „Vær stille, alle sammen!“ Hun var nødt til at råbe for at overdøve al larmen. „Hør her,“ fortsatte hun da der blev stille, „husk nu hvad jeg sagde til jer inden vi tog af sted. Hvis vi skal overleve en hel uge sammen i York, så er I nødt til at opføre jer ordentligt. Altså ...“ hun holdt det sammenkrøllede madpapir op, „var der nogen der så hvem der kastede med denne her?“

Ziggys klassekammerater skævede til hinanden. Hvis de endelig *havde* set noget, kunne de ikke drømme om at sladre.

„Det her er bare ikke godt nok.“ Susan begyndte at gå ned gennem bussen. „Hvis papirkuglen havde ramt chaufføren, kunne han være blevet forstyrret. I er gamle nok til at vide at det kunne have endt helt galt.“ Hun så rundt på dem. „Hvem var det?“

Ziggy skævede til Eddie og Alice, som sad på den anden side af midtergangen. Ziggy var vågnet med et sæt et øjeblik tidligere, og han vidste nøjagtig hvem det var der havde kylet det sammenkrøllede papir hen i den anden ende af bussen. Han vidste også at klassens to bøller, som alle kaldte Gangsterne, ikke kunne drømme om at indrømme det.

„Er der slet ingen der vil sige hvem der gjorde det?“ Susan var nået hen til Ziggys plads.

Ziggys øjne fangede Alices blik. Hun stirrede på ham; det var som om hendes blik sagde: »Du kan bare lige vove på at sladre«. Så sendte hun pludselig Ziggy et stort, lumsk smil og lænede sig ud i gangen.

„Susan,“ sagde Alice så lavt at kun Ziggy og Susan kunne høre det.

Susan bøjede sig lidt ned.

„Jeg tror nok ...“ Alice tav.

„Ja, Alice?“ sagde Susan lavmælt.

Alice bed sig i læben et øjeblik som om hun var lidt ilde til mode, og sagde så med alvorlig og bekymret stemme: „Jeg tror måske at Ziggy har noget han gerne vil fortælle dig, men ...“ hun hev Susan i ærmet, „... måske senere, når der ikke er andre i nærheden.“

Susan rettede sig op. „Tak skal du have, Alice,“ sagde hun. „Det er meget modigt af dig at sige det.“ Hun vendte sig og så ned på Ziggy. „Ziggy, jeg vil ikke tolerere flere af den slags narrestreger i bussen.“ Hendes mund blev til en smal streg. „Jeg vil tale med dig når vi er ankommet til vandrerhjemmet i York.“

Ziggy måbede. Nu havde Gangsterne gjort det igen! Han vidste godt at de var eksperter i at drille andre uden at blive opdaget. Men denne gang var de gået et skridt længere! Uden at sige det med rene ord havde Alice fået det til at se ud som om det var ham der havde smidt papirkuglen ned gennem bussen. Og hvis han nu afslørede dem, ville han være en sladrebank. Hvad i alverden skulle han sige til Susan når de nåede frem til vandrerhjemmet i York?

Læreren gik med raske skridt tilbage til sin plads. Ziggy blev helt rød i hovedet og sad og stirrede ud ad vinduet og forbi Elizabeth, der var faldet i søvn. Han havde ellers sådan glædet sig til turen, men nu var han allerede kommet i vanskeligheder inden den rigtig var begyndt!

„Vikingen Erik Blodøkse regerede i York i begyndelsen af 950'erne. I kan nok godt regne ud hvorfor han blev kaldt sådan ...“ Ziggys lærer havde fattet mikrofonen igen og begyndte at læse højt af en af de historiebøger hun havde taget med.

Ziggy vendte demonstrativt ryggen til Alice og Eddie, der sad lige over for ham. »Hvis der er nogen efter dig, skal du prøve at ignorere dem så meget som muligt,« havde hans bedstefar sagt til ham. »De er kun ude efter at irritere andre, så man er nødt til at spolere legen for dem ved at lade være med at blive irriteret.« Ziggy prøvede at koncentrere sig om det Susan fortalte.

„Fra 700-tallet og mere end tre hundrede år frem levede englænderne i evig skræk for Nordens vikinger, der kom sejlene hertil på plyndringstogt,“ fortsatte Susan. „Vikingerne var gode skibsbyggere og dygtige søfolk. De gik i

land på den engelske kyst hvor de plyndrede byerne og brændte dem af.“

Ja, tak, tænkte Ziggy ved sig selv og smilede skævt. Det *er* gået op for mig. Han fandt sit lille stykke drømmesilke frem som han havde gemt oppe i ærmet. Det var det sidste han havde taget med inden han gik ud ad døren om morgenen. Han mente ikke det ville være sikkert at gemme det derhjemme. Ikke når han skulle være hjemmefra i næsten en uge, og navnlig ikke når hans far havde sagt at han *måske* ville male Ziggys værelse mens han var væk. Ziggy så grundigt på det lille stykke stof. Fordi det havde været i kontakt med hans hud, måtte det have udløst illusionen om at hans drøm var virkelig. Stoffet var lyst og gråt og så helt tyndslidt ud.

Men det kunne da ikke passe. Sådan et lille stykke silkestof kunne umuligt gøre Ziggys vikingedrøm så livagtig. Ikke uden Ziggys egen drømmemester og hans drømmekappe. Eller kunne det?

Hvis Ziggy nogen sinde kom tilbage, ville han blive nødt til at få styr på den historie. Han kunne ikke bare finde sig i at en eller anden galsindet tøs kom brasende, kommanderede rundt med ham og gjorde alt det modige.

Ziggy puttede silkestykket i bukselommen. Så rakte han ud efter en tegneserie der sad i lommen foran ham. Hans hånd standsede midt i bevægelsen, og han spærrede øjnene op. Han havde sod på fingrene. Ziggy holdt den anden hånd frem. Den var også fuld af sorte pletter. Så fik han øje på sit ærme! Langsomt løftede han armen for at se nærmere på ærmet. Der var bittesmå huller i det, faktisk i begge

ærmer, og ... og ... Ziggy bøjede hovedet og så ned ad sig. Foran på trøjen var der masser af små, uregelmæssige brændemærker ... som om han var blevet ramt af en hel sky af gnister.